

Da det rablede for prokuristen

Hvem er jeg? – hvor er jeg? – og hvem er den glade lille dreng?, fremstammede prokuristen efter at være blevet skambidt af sine egne dræberhunde, mens han lå besvimmelst på fortovet.

Det var en mørk og stormfuld nat. Prokuristen havde sat vinduesviskerne i sin Toyota Corolla på fuld speed for at skovle klæbrige sludklatter væk fra ruden. Han bandede over bumpene, som han røg lidt for hurtigt hen over. Det lød som om den overliggende knastaksel skrabte imod.

Til gengæld gnækkede han velfornøjet, da han kvadrede en trehjulet cykel, som en snotunge havde efterladt foran hans fine nye garage med automatisk portåbner.

Han havde ikke lyst til at stige ud af den varme bil. Han fandt en CD-er med White Christmas frem og skruede op for 100 watt-forstærkeren. Han lagde ikke mærke til det hadefulde barneansigt, der trykkede næsen flad mod hans bagrude.

Han svømmede saligt hen til Bing Crosby og tænkte tilbage på sidste år ved denne tid. Kun vejret var det samme - ellers var alt forandret.

Han huskede hvordan han troede sig forladt af alle - især af sin hund. Konen var stukket af med en assurandør, datteren med en rocker, sønnen Alfred med en strømmer og hunden med en sortbroget køter fra Lundbyesgade. Sikke en sølle jul, han dengang så frem til. Han troede han var fyret. Der var lukket for lys og gas, tvangsauktion, og hussvamp her og der og alle vegne...

Og så blev det alligevel en White Christmas, der sagde bingo på enhver måde.

Han fældede en lille selvmedlidende tåre ved at tænke på, hvor

langt han var ude sidste år lilljuleaften. Hans tanker blev pludselig afbrudt, da han slap en stærkt krydret julefrokost-fjært, som fik ham til at bestemme sig for at forlade bilen omgående.

Da han steg ud, slap han endnu en vind ind i et hadefuldt barneansigt, som han ikke bemærkede.

Med et satanisk grin trykkede han forkeret på koden til sin dør-lås. Huset reagerede med en infernalsk hyletone og skarpe projek-tører badede hans pigtrådshegn i lys.

Det var noget, der kunne få de slappe fattigrøve i huset ved siden af op på mærkerne. De skreg deres raseri ud i den klamme nat. Han kom pludselig i tanke om, at hans to et-årige hunde var opdrættet til at gå efter struben, når alarmen lød, så han klemte en blodpølse ind gennem brevsprækken, inden han vovede at åbne døren. Så vidste hundene, at det var far selv, der var på trapperne.

Fars egne små nuttede dræberhunde tog da også velvilligt imod ham, da han gik ind.

Hundene kastede sig efter blodpølsen glubske over en kuvert, der var smidt ind gennem brevsprækken. Han nåede at se, at det var et brev fra husejerforeningen og ønskede hundene god appetit.

Han vidste, hvad der stod i brevet - det sædvanlige brokkeri.

„Hvad rager det dog de andre, at jeg har fået mig en garage med en udestue ovenpå? Og fandmer om ikke også de brokker sig over, at jeg har sat en parabolantenne på brandkammen og kappet kablet til fællesantennen.“

Han blev helt ophidset over de småtskårne kværuleanter og gik ud og aktiverede det roterende juletræ, som stod på udestuens tag ud mod gaden. Det var flot med kulørte lamper og spraysne på, og så spillede det jingle bells. De misundelige fattigrøve inde ved siden af kunne ikke fordrage den lyd, vidste han.

Nå, men hundene skulle luftes. Det trængte han egentlig også selv til. Det var sært som den julefrokost gav luft i maven.

Han var spændt på, om hundene nu også ville skide de steder,

han havde forsøgt at opdrætte dem til, dvs. på trappen foran hus-ejerforenings-formandens hus og i havegangen hos beboerforeningens kasserer.

Han nød på sin runde at se folk gå over på den anden side af gaden af skræk for hundene. Og hvilken fryd. Den største af hundene lagde en dampende blodpølsebe midt på formandens trappe.

Da han kom hjem fra runden, stillede han sig veltilfreds og kiggede på sin pompøse udestue med det klingrende roterende juletræ på toppen, og der var nu også stil over den prangende projektorbelyste parabol oppe på brandkammen.

- Så kan man da finde sit hjem, selv efter en julefrokost. De andre fattigrøves huse ligner jo hinanden til forveksling. Gad vide, hvordan de finder hjem, tænkte han.

Men da han trådte tilbage, gled han i en lort, som den anden hund havde lagt lige bag ham - på hans eget fortov!

Forrædder! råbte han.

Idet han faldt, ramte hans hånd lukkemekanismen på garageporten. Den tonstunge port drønedede op så voldsomt, at ruderne i udestuen klirrede. Juletræet væltede vildt roterende over mod brandkammen.

Han nåede at registrere en ildevarslende knagen. Så kom hele brandkammen og den tunge parabolantenne som en lavine. Den elegante udestue blev knust under vægten, og garagens vægge væltede ud til siderne som var det et korthus. Så mistede han bevidstheden. Hundene glemte ikke, at de var opdrættet til at bide folk, der ligger ned.

Han var noget skamferet, da han vågnede og kiggede ind i et grinende barneansigt.

Naboerne havde fået et solidt tag i hundene. Fortumlet kom han på benene – hvor er jeg? hvem er jeg? Og hvem er den søde og glade lille dreng? Og alle de rare mennesker, der kom ilende til hjælp?

Han så sig forvirret omkring.

En glad pippen fra en lille spurv, der ellers havde siddet stum

bag kvist, fik minderne til at vælde frem – både om ensomhed og om overvældende lykke.

Han gav sine hjælpsomme naboer hånden, selv om hundene havde bidt af den. De tog varsomt om den.

Det slog ham, at de måske kunne bruge resterne af udestuen og garagen. De trængte til at få lagt nyt gulv. Det vidste han.

Og mon ikke børnene kunne få glæde af Toyotaen, hvis den blev stillet hen på legepladsen?

Og parabolen – ja den ville være velegnet som fuglebad for den lille spurv og de små musvitter. Hvis han nu fik den stillet om i baghaven?

En af dem, der ivrigst hjalp til med at rydde op i ruinerne havde ligesom han selv hundelort på skoene.

Det var husejerforeningens formand.

Juleaften var der intet tilbage af garage, udestue og pigtrådshegn.

Sneen dalede ned og skjulte alle spor. Foran hans hus var der lige så fint og hvidt som foran alle de andres.

Han så på sit hus med friske øjne. Det er da uroligt som sne pynter, tænkte han.

Han fandt ud af, at han ville købe sig et rigtigt juletræ, som skulle stå i forhaven med fedtkugler til mejserne som eneste pynt.

Hundene sprang op og slikkede ham i hans skambidte ansigt. De ville luftes.

Foran husejerforeningsformandens dør lagde den ene af dem en stor lort og ventede på en godbid som belønning.

Han gav den et los og bøjede sig ned for at samle lorten op i en plasticpose.

I det samme stak formanden hovedet ud og sagde:

„Glædelig jul“.

„Tak. I lige måde“.